

LAPIS JÓZSEF

El, föld

Ahogy ráközelít a tél, elbizonytalanodik a kéreg a fán.

Csarnokaink vize árad,
tetteinkbe belekúszik a merev ég,
emlékeinkbe a zuhanás.

Lusta fénydarabok az ághajlatok izzadt dérfoltjain.

Térdben hangszer, hideg remeg,
félfulben a villanyáram.
Minden nadrágszárban valcer.
A fák arca törékeny,
a monitoron újra nyár van.

Milyen lenne befonódni.
Óvni, folyni, kötni, törni, vagy legalább fertőződni.
A rák harca töretlen.
Szakadós bennünk ma a szál.
Szépen termő holdudvarban
évről évre isten kaszál.

Nagyítnánk a boldogságot, se nem szőke, se nem lárma.
Részleteink elmossa a közelítés rombolása.
Rákeresek. Túl kevés találat.
Minden szervünk berendezett halállak.
Pici szárnyas bogaraink óvatlanul megszeretnek,
lárvaiknak otthonukként ránk találnak.
Mintha mindnek szeme volna.
Előjáték-életünknek szépen lassan megbocsájtanak.